

Arrest

nr. 302 583 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DHONDT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn in België verblijvende Italiaanse zoon.

1.2. Op 8 augustus 2023 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.02.2023 werd ingediend door:

*Naam: [E.]
Voorna(a)m(en): [O.]
Nationaliteit: Nigeria
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: Benin City
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn meerderjarige zoon, de genaamde [E.D.E.] (RR: [...]) van Italiaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 gaat specifiek over bloedverwanten in opgaande lijn. Dat wetsartikel stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon te bestaan van in het land van herkomst of origine en tot aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van dat ten laste zijn legt betrokkene volgende stukken voor:

- Huurovereenkomst afgesloten op 07.05.2018 door [E.E.] (moeder van referentiepersoon) + screenhots van betaling van huur in november en december 2022*
- arbeidsovereenkomst voor werklieden tussen Volvo Car Belgium en de referentiepersoon, opgemaakt op 14.09.2022 + bijhorende loonfiches van de referentiepersoon voor juli 2022 - januari 2023 en september 2021 - maart 2022 + aanslagbiljet in de personenbelasting (inkomsten 2021, aanslagjaar 2022) van referentiepersoon*
- Sworn Declaration for non-assets in Nigeria opgemaakt bij de Nigeriaanse Ambassade te Brussel op 20.04.2023 voor betrokkene en [E.E.] (moeder van referentiepersoon). Hierbij verklaart betrokkene naar België te zijn gekomen in 2021, dat hij geen eigendommen, bezittingen of inkomsten had in Nigeria voor hij het land verliet en tot op heden*
- Uitprint van de betalingen met Sodexo-kaart op naam van referentiepersoon*
- Rekeninguittreksels Belfius van de referentiepersoon in de periode September 2022 - februari 2023*

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat er uit het dossier niet blijkt wanneer betrokkene precies België is binnengekomen (i.e. geen in-en uitreisstempels). Het eerste treffen van betrokkene in België is terug te vinden op 10.02.2023, in casu de datum waarop betrokkene verzoekt zich met de referentie-persoon te herenigen.

Betrokkene wenst wellicht aan de hand van de rekeninguittreksels Belfius aan te tonen financieel en of materieel ondersteund te zijn door de referentiepersoon. Uit de rekeninguittreksels valt echter nergens concreet zulke ondersteuning van de meerderjarige zoon [D.] aan betrokkene in het land van herkomst of origine af te leiden. Bij de allerhande geldtransacties kan nergens de naam van betrokkene als bestemming worden geïdentificeerd. Derhalve is de vermeende reële afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover zijn zoon niet afdoend aangetoond.

Voor wat het onvermogen van betrokkene betreft. dient de voorgelegde 'sworn declaration for non-assets' als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet op zijn feitelijkheid noch waarachtigheid worden getoetst, eens te meer nu niet objectief kan worden vastgesteld wanneer betrokkene Nigeria precies verlaten heeft. Daar waar hij zelf verklaart naar België te zijn gekomen in 2021, vindt deze verklaring geen steun in de thans beschikbare

gegevens. Derhalve is evenzeer het onvermogen van betrokkene niet afdoend aangetoond. Voor zover de verklaring toch als waarachtig moet worden beschouwd, doet de verklaring geen afbreuk aan de reeds genoemde bevindingen omtrent de afhankelijkheidsrelatie. Er zijn immers geen bewijzen van enige ondersteuning van in 2021 wanneer betrokkene beweert het land van herkomst of origine te hebben verlaten, nog daargelaten dat op de rekeninguittreksels betrokkene niet terug te vinden is als bestemming. Zodoende kan ook in deze niet worden vastgesteld dat betrokkene ten laste was van zijn zoon, ondanks dat betrokkene beweert onvermogen te zijn geweest in zijn land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.02.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentie-persoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Hij betoogt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen: Ik verwijs hier bij naar stuk 1.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

1) Verwerende partij merkt in haar beslissing op dat er uit het dossier niet blijkt wanneer betrokkene precies België is binnengekomen (i.e. geen in-en uitreisstempels)

Het is zo dat verzoekende partij al meer dan 20 jaar in Italië woonde. Al zijn kinderen, die intussen volwassen zijn, zijn geboren in Italië. Wanneer verzoeker vanuit Italië naar België reist, heeft hij uiteraard geen in-en uitreisstempels. Hij kan zich, zonder papieren, ook niet inschrijven bij de gemeente. Uit de situatie van verzoekende partij volgt dus automatisch dat niet KAN bekend zijn wanneer hij precies België is binnengekomen.

Hij is van Italië naar België gereisd eind 2021. Hij is dus intussen 2 jaar in ons land.

2) Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon in het land van herkomst: De verzoeker was al in Italië wanneer de referentiepersoon werd geboren, en is sindsdien niet meer teruggekeerd naar Nigeria. Het is bijgevolg onmogelijk dat verzoekende partij reeds in Nigeria ten laste was van zijn zoon.

3) Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon in Italië, zijn land van verblijf vóór en tijdens 2021. Op dit moment is de referentiepersoon 23 jaar oud. In 2021 was hij dus slechts 21 jaar oud. De referentiepersoon, is samen met zijn moeder vanuit Italië naar België verhuisd in 2018, waarna de vader, de verzoekende partij, nog 3 jaar in Italië is gebleven. De referentiepersoon meent zich te herinneren wel degelijk in 2020 en 2021 geld te hebben overgemaakt aan zijn vader in Italië via Western Union, doch heeft hiervan geen bewijzen meer.

4) Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon in België: verzoeker is sinds 2021 in België en woont in bij zijn zoon en echtgenote, en ook zijn twee andere minderjarige kinderen. Het is duidelijk dat hij als persoon zonder legaal verblijfsstatuut in België op geen enkele manier inkomsten heeft in ons land, en aldus reeds 2 jaar afhankelijk is van de referentiepersoon. De referentiepersoon werkt, en zorgt tevens voor onderdak aan zijn moeder en de andere twee leden van het gezin. Zij bewijzen overigens door reeds 2 jaar samen te leven, dat zij zonder steun van de overheid perfect een menswaardig leven kunnen leiden.

5) Tenslotte stelt verweerder dat het gegeven dat betrokkene inwoont bij de referentiepersoon, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Nochtans, in de Europese richtlijn vrij verkeer uit 2004 staat in artikel 2 dat ouders van unieburgers moeten bewijzen dat ze ten laste zijn. In artikel 3 staat echter dat 'andere familieleden' van unieburgers moeten bewijzen dat ze óf ten laste zijn óf inwonen bij de unieburger. De Europese wetgever kan nooit bedoeld hebben strenger te zijn voor ouders van de unieburger dan voor 'andere familieleden'. Hieruit kan men afleiden dat het feit dat verzoeker inwoont bij zijn zoon wel degelijk het 'ten laste' -zijn bewijst.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat de vader wel degelijk afhankelijk is van zijn zoon.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemde-lingenwet, uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker in zijn betoog tevens verwijst naar een schending van de materiële motiveringsplicht en opwerpt dat de bestreden beslissing "foutief" is gemotiveerd. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan hij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoekers aanvraag valt onder de toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]"

2.5. Het Hof van Justitie heeft zich reeds meerdere malen over de voorwaarde van het 'ten laste' zijn uitgesproken. Zo onder meer in de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, Jia t. Migrationsverket, C1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Migrationsverket, C-423/12). In het arrest Jia stelt het Hof:

"35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan."

In het arrest Reyes stelt het Hof als volgt:

"23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem

noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

2.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, voorafgaand aan de aanvraag, in principe in het land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogen. De steun die de referentie-persoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op eigen middelen betreffen.

2.7. Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.8. In casu besluit verweerder onder meer: *“Betrokkene wenst wellicht aan de hand van de rekening-uittreksels Belfius aan te tonen financieel en of materieel ondersteund te zijn door de referentiepersoon. Uit de rekeninguittreksels valt echter nergens concreet zulke ondersteuning van de meerderjarige zoon [D.] aan betrokkene in het land van herkomst of origine af te leiden. Bij de allerhande geldtransacties kan nergens de naam van betrokkene als bestemming worden geïdentificeerd. Derhalve is de vermeende reële afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover zijn zoon niet afdoend aangetoond.”*

2.9. Met zijn simpel betoog dat de referentiepersoon in 2021 slechts 21 jaar oud was en zich “meent” te herinneren dat hij wel degelijk in 2020 en 2021 geld heeft overgemaakt via Western Union aan verzoeker die in Italië verbleef, haalt verzoeker de vaststelling van verweerder niet onderuit die op zich de bestreden beslissing kan schragen dat verzoeker in geen enkel van de door hem voorgelegde rekeninguittreksels als bestemming wordt vermeld en dat er geen bewijzen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker vroeger ten laste was van zijn zoon.

2.10. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker verweerder niet op de hoogte gebracht van het feit dat hij al 20 jaar in Italië verbleef. Verzoeker kan verweerder ook bezwaarlijk verwijten ten onrechte te verwijzen naar zijn land van herkomst of origine, daar waar hij zelf documenten opgesteld door de Nigeriaanse autoriteiten heeft verstrekt aan verweerder ter ondersteuning van zijn vestigingsaanvraag. Alleszins ligt geen bewijs voor van geldtransacties vanwege verzoekers zoon ten gunste van verzoeker, noch toen deze in Nigeria verbleef, noch toen deze in Italië verbleef zodat het betoog van verzoeker dat zijn 20-jarig verblijf in Italië werd genegeerd door verweerder, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Verzoekers gehele uitleg over zijn 20-jarig verblijf in Italië en dat hij na het vertrek van de referentiepersoon nog 3 jaar in Italië is gebleven, weerlegt op geen enkele wijze de op zich schragende overweging van verweerder geciteerd in punt 2.8.

2.12. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar zijn afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon sinds hij in België is toegekomen. In dit verband volstaat het te verwijzen naar het gestelde in de punten 2.5. en 2.6. Artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden uitgelegd zoals gedeut door het Hof van Justitie.

2.13. Tot slot stelt verweerder terecht in de bestreden beslissing: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 10.02.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”*

Verzoeker moet immers aantonen dat hij voor zijn komst naar België afhankelijk was van zijn Italiaanse zoon in België, wat niet blijkt.

2.14. Verzoeker dwaalt wanneer hij opwerpt dat hij slechter zou worden behandeld dan de andere familielieden van burgers van de Unie bedoeld in artikel 3 van richtlijn 2004/38/EG die “slechts” zouden moeten bewijzen dat ze “*of ten laste zijn of inwonen bij de unieburger*”. Verzoekers uitleg strookt niet met de tekst van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a) van de Richtlijn 2004/38/EG waarin de Raad leest dat het ‘andere familielieden’ betreft die “*in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie*”. Het volstaat dus ook niet voor een ander familielid van een burger van de Unie om aan te tonen dat hij bij deze Unieburger inwoont in België. Voormeld familielid moet immers ook bewijzen dat hij in het land van herkomst en dus voor zijn komst naar België, ten laste was van de Unieburger of aldaar deel uitmaakte van diens gezin.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker op: “*schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Hij betoogt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zeer duidelijk onjuiste conclusies trekt,

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij blijkbaar niet gedegen is nagegaan.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij, zijn partner of de betrokken instanties uitgenodigd duidelijkheid te verschaffen over de huidige situatie.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten, nu het duidelijk is dat de verzoeker wel degelijk afhankelijk is van zijn Italiaanse zoon.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken hem dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorg-vuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.17. Waar verzoeker betoogt dat verweerder hem niet heeft uitgenodigd om “*duidelijkheid te verschaffen over de huidige situatie*”, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker in het kader van zijn vestigingsaanvraag de mogelijkheid had om alle inlichtingen die hij nuttig achtte over te maken aan verweerder. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hemzelf rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus toe zelf ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van zijn aanvraag en alle relevante stukken neer te leggen. Voorts blijkt uit niets dat verweerder zat met ‘onduidelijkheden’ over de situatie van verzoeker. Ten derde toont verzoeker niet aan dat mocht verweerder hem om duidelijkheid hebben verzocht, hij inlichtingen zou hebben verschaft waardoor verweerder “*nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging*” zou hebben besloten. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Het blijkt dus niet dat verzoeker belang heeft bij zijn kritiek.

2.18. Door te poneren dat “*het duidelijk is dat de verzoeker wel degelijk afhankelijk is van zijn Italiaanse zoon*” en dat verweerder onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is tewerk gegaan, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA